

nister, at Stillingen derovre maa betragtes som værende ganske den samme, som den var, før der blev gravet Udlob ved Hvide Sande. Man maa tage Sagen op forfra. Det er jo stillet i Udsigt, at den Kommission, der nu sidder og overvejer Spørgsmaalet, og som fra alle Sider er anerkendt som særdeles sagkyndig paa det Omraade, den skal befatte sig med, kan afgive sin Betænkning i Løbet af indeværende Aar. Der vil derfor ikke være spildt megen Tid ved at vedtage Lovforslaget i den Form, det har, selv om det ikke siger, hvad der senere skal gøres, thi til Lukningen vil jo under alle Omstændigheder hele Aaret gaa med. Jeg havde tænkt mig, at Lovforslaget kunde have faaet samme Gang gennem Landstinget, som det fik gennem Folketinget, hvor der, som bekendt, ikke var nedsat Udvalg om det, skønt der ellers, naar denne Sag har været til Behandling der, har staaet stor Debat om den og været procederet for og imod med megen Kraft. Jeg vil derfor meget anbefale, om vi ogsaa her kunde undgaa Udvalg. Ærede Medlemmer, som har læst Vandbygningsvæsenets og Ingeniørernes Indberetninger igennem, vil Gang efter Gang have set, at naar dette eller hint, som Rigsdagen har vedtaget skulde føres igennem derovre, ikke har vist sig tilstrækkelig stærkt til at modstaa Vesterhavet, har Ingeniørerne henholdt sig til, at Grunden hertil ikke var den, at de havde foreslaaet, ikke i og for sig var forsvareligt, men den, at Rigsdagen trak Behandlingen af Sagen saa længe ud, at de ikke kunde faa begyndt i ordentlig Tid. Paa denne Maade vælter de Ansvaret for, hvad der er foregaaet, over paa Rigsdagen, og jeg synes ikke, at vi i Længden kan være tjente med, at Rigsdagen skal bære det Ansvar. Vi maa dog en Gang komme til den Erkendelse, at der skal begyndes i ordentlig Tid derovre, og vi maa følge de sagkyndige, som i dette Tilfælde enstemmigt tilraader at lukke snarest muligt. Behandler vi her Lovforslaget i Udvalg og sender det tilbage til Folketinget, kan Tiden gaa ligesom de andre Aar, og Ingeniørerne kan, hvis de ikke faar lukket i Aar, rette de samme Bebrejdelser mod Rigsdagen og sige: Det er ikke vor Skyld, at vi ikke har faaet lukket, det er Rigsdagens Skyld, fordi den har ligget og smølet med Sagen og ikke har faaet den færdig. Jeg skal derfor meget anbefale at gøre Lovforslaget hurtig færdigt i et Udvalg, naar et saadant skal nedsættes. Jeg synes, at Meningsforskellen er saa

ringe, og jeg forstod ikke, at det ærede Medlem, der talte for Venstre, egentlig havde nogen principiel Indvending at gøre. Jeg mener derfor, at det fornøftigste vilde være at gennemføre Lovforslaget uforandret, og jeg skal paa min Gruppes Vegne tillade mig at anbefale det.

Lewinsky: Medens vi i Fjor, da vi behandlede Lovforslaget om Lukningen af Hvide Sande, stod overfor en hel Række forskellige Forslag fra Sagkundskabens Side og en af et lille Mindretal i Folketinget foretagen Vedtagelse — altsaa ogsaa Folketinget stod meget stærkt spredt overfor Lovforslaget —, saa er vi i Aar i det heldige Tilfælde at staa overfor et Lovforslag, hvorom hele Sagkundskaben har været enig, nemlig Forslaget om at lukke Hvide Sande. Hvilken Mening de sagkyndige ellers har om Ordningen derovre, saa er de mødtes i Enighed om, at det første Skridt, der nu bør gøres, er at lukke ved Hvide Sande. Det samme Standpunkt har Folketinget ogsaa nu indtaget, og det har oversendt dette Lovforslag enstemmigt vedtaget. Dette gør det efter min Mening ogsaa lettere for Landstinget at tage Stilling dertil, og jeg mener, at efter de Erfaringer, der hidtil er gjorte, kan der kun for Landstinget være een Vej at gaa i dette Spørgsmaal, hvor vi har en enstemmig Udtalelse fra Sagkundskaben, og det er netop at følge den og vedtage Lovforslaget i den her foreliggende Skikkelse. Dette vil jeg paa min Gruppes Vegne anbefale at gøre.

Olufsen: Jeg kan ikke undlade ved denne Lejlighed at udtale en Frygt for, at hele denne Sag skal ende med en Lukning af Hvide Sande-Kanalen for bestandig, saa at vi aldrig kan faa den lukket op igen. Der kan siges og er sagt meget ondt om Hvide Sande, men Hvide Sande har egentlig ikke Skyld i det alt sammen. Lovgivningsmagten har været meget sendrægtig, saaledes at den bedste Arbejdstid, navnlig de første Foraarsmaaned, er gaaet tabt, og man først har kunnet begynde Arbejdet ved Midsommertid. Den sidste Gang Sagen var til Behandling i Landstinget, var den blevet sendt op den 2. Juni, og af ganske uvedkommende Grunde — det var Grundloven, der kom i Vejen — blev Sagen standset heroppe, men Rigsdagen blev først hjemsendt den 13. Juni, saa at der havde vi haft 11 Dage, hvilket i hvert Fald var tilstrækkelig Tid til at faa Sagen underkastet en Udvalgsbehandling i Lands-